

POLITIET

Det Kongelige justis- og politidepartement
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

JUSTISDEPARTEMENTET	
02 APR 2009	
SAKS NR:	2008 07883
AVDELING:	LOV/ES/HAJ
DOK NR:	48
ARKIVKODE:	

Deres referanse
2008007883 ES
MVO/HAJ/bj

Vår referanse
2008/02795-2 008

Dato
31.03.2009

Høring - Rapport "Etterkontroll av reglene om strafferettslig utilregnelighet, strafferettslige særreaksjoner og forvaring"

En viser til Deres brev av 15. desember 2008 vedrørende ovennevnte.

Til pkt. 1 – Godtgjøring til juridisk bistand ved begjæring om prøveløslatelse

Som det fremgår av høringsnotatet er det først når en begjæring om prøveløslatelse bringes inn for retten at den forvaringsdomste har krav på forsvarer. Hensyn kan tilsi at det åpenbart vil være behov for juridisk bistand som ivaretar den forvaringsdomste også under saksforberedelsen.

Når domfelte eller kriminalomsorgen fremsetter begjæring om prøveløslatelse bør derfor påtalemyndigheten umiddelbart vurdere behovet for forsvarer og forelegge spørsmålet for retten med begrunnet forslag om forsvarer bør oppnevnes eller om forholdene gjør det tilrådelig å utelate oppnevning på det stadiet av behandlingen.

Til pkt. 2 – Nasjonal koordineringsenhet

En ser et klart behov for å kunne utveksle informasjon om forvaringsdomfelte og det vil da være en fordel å kunne ha denne informasjonen samlet på ett sted. En ser det som ønskelig at det opprettes en nasjonal koordineringsenhet som også administrerer den samlede informasjonen og en ser det som naturlig å hjemle dette i lov om psykisk helsevern.

En vil videre støtte forslaget til ny § 5-6a i lov om psykisk helsevern om at opplysninger skal gis til påtalemyndigheten uten hinder av helsepersonellens taushetsplikt, slik at påtalemyndigheten kan foreta den nødvendige vurderingen av om en særreaksjon skal opprettholdes.

Østfold politidistrikt
Postboks 73, 1701 Sarpsborg

Når det gjelder påtalemyndighetens plikt til å informere nasjonal koordineringsenhet bør dette tas inn i Påtaleinstruksen som allerede har bestemmelser om påtalemyndighetens informasjonsplikt i kap. 5.

Til pkt. 3 – Utilregnelige psykisk utviklingshemmete lovbreakere – tvungen omsorg

En har ikke noe å bemerke til forslaget til straffeprosessloven § 147 a annet punktum og mener at forslaget kan være med på å bedre grunnlaget for de avgjørelser som må tas i forbindelse med behandlingen.

Til pkt. 4 – Utvidelse av virkeområdet for særreaksjoner for utilregnelighet

I dag er det bare de lovbreakere som begår alvorlige forbrytelser av nærmere angitt karakter og i tillegg er straffrie etter straffeloven § 44 som kan idømmes en særreaksjon. Det er imidlertid at åpenbart behov for virkemidler som kan gi samfunnet bedre beskyttelse mot gjentatte og omfattende plagsomme kriminelle handlinger begått av utilregnelige, og hvor alvorlighetsgraden ikke i dag er av en slik art at de fanges opp av det bestående regelverk. Vi har eksempler på utilregnelige kriminelle som over ikke alt for lang tidsperiode har begått hundrevis av kriminelle handlinger og som selv etter å ha blitt innbrakt til politiet fortsetter med tilsvarende handlinger umiddelbart etter løslatelse. I dag står politiet uten virkemidler overfor slike kriminelle, noe som kan virke fullstendig uforstående for de som utsettes for slike handlinger og hvor den kriminelle utad ofte fremstår som tilsynelatende normal.

Det er også åpenbart at disse kriminelle er fullstendig klar over den situasjonen de befinner seg i og er svært bevisst på at de ikke kan straffes for sine handlinger.

En vil derfor sterkt støtte et forslag som gir politiet virkemidler som kan medføre at slik virksomhet kan bringes til opphør. Dersom det er snakk om gjentatt og plagsom kriminell virksomhet bør kravet til alvorlighet ikke settes for strengt, idet faren for misbruk av muligheten for å sette inn virkemidler nok ikke vil være stor.

Forslaget til nr. 3 i straffeloven § 39 vil kunne fange opp den kategori kriminelle som det her er snakk om. Hvorvidt særreaksjonen skal være tvunget psykisk helsevern eller tvungen omsorg bør kunne avgjøres ved konkret vurdering i det enkelte tilfellet, men begge muligheter bør være til stede.

Siden vi her har med kriminelle som har en psykisk diagnose å gjøre, bør oppfølgingen av disse foretas av fagutdannet helsepersonell og ikke av kriminalomsorgen alene.

Til pkt. 6 – Utilregnelige i varetekt

En vil støtte forslaget til endring i straffeprosessloven § 188 annet ledd og at kravet til samtykke fjernes når det antas at siktede er straffri etter straffeloven § 44 første ledd. En er også enig i at Det regionale helseforetak bør få uttale seg før beslutning treffes.

Med hilsen

Thor Bernhard Klepper
visepolitimester